

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.324 van 24 april 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. FLAVIANI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 3 november 2008 het Rijk binnen en diende op 4 november 2008 een asielaanvraag in. Op 24 december 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
- 1.2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing:
"Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bangladesh, meerbepaald uit Fatullah in het district Narayanganj. U verklaarde dat uw vader lid was van de Jamiaat partij. Ook uw broer was bij die partij betrokken. Daarom had uw familie problemen met een zekere Giasuddin, die parlamentslid was voor de BNP (Bangladesh Nationalist Party). Hij wilde uw vader laten overlopen naar de BNP. Daarnaast wilde deze man ook de eigendommen van uw familie, zijnde twee fabrieken, huizen en landbouwgronden, in zijn bezit krijgen. In dat kader zouden er reeds sinds 2003 verschillende valse zaken tegen u aanhangig zijn gemaakt. Zo zou u zelfs in een moordzaak zijn veroordeeld tot

een gevangenisstraf en een boete. Dit verdict zou dateren van oktober 2008. Op 20 oktober 2005 zouden de mensen van Giasuddin uw vader en uw broer hebben vermoord. Sinds 2006 verbleef u zelf in Dhaka omdat u niet meer in uw regio kon verblijven. Een oom zou ondertussen de zaken van u en uw vader behartigen. Omwille van die spanningen besloot u in december 2007 Bangladesh te verlaten. U reisde illegaal naar India waar uw moeder u kwam bezoeken. Ze gaf u geld om naar Europa te reizen. U zou onderweg in Turkije hebben verbleven waar u asiel aanvraag. Maar omwille van uw onveilig gevoel aldaar, reisde u naar België waar u op 4 november 2008 asiel aanvraag. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een brief neer van uw oom, evenals enkele foto's van uw familieleden en uw huis".

1.3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506).
3. Verzoeker haalt aan als eerste en enige middel *"de schending van artikel 57/6, 1e van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 2 en 3 van de motiveringswet van 29 juni 1991, van artikel 1 A van het verdrag van Genève en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"*.
4. Verweerder merkt terecht op *"dat er niet zoiets bestaat als het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangebracht"*.
5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerdde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Nopens de status van vluchteling.

- 5.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker stelt dat *“Het algemeen bekend [is] dat de situatie in Bangladesh uitermate onstabiel en gevaarlijk is, dat Bangladesh ten onder gaat aan politieke corruptie. Administraties functioneren dan niet naar behoren, het is zodoende zo goed als onmogelijk om documenten te verkrijgen”* en verder dat *“zijn oom en advocaat bang [zijn] om geëxecuteerd te worden door Giasuddin en zijn mannen wanneer deze zou achterhalen dat zij contacten onderhouden met verzoeker”*.
- 5.2. Verzoeker toont zijn identiteit niet aan door middel van originele identiteitsdocumenten met foto. Verzoeker voert pas in zijn verzoekschrift zijn contactmoeilijkheden aan met zijn oom en advocaat, terwijl hieromtrent eerder geen bezwaren waren en verzoeker al een brief en foto's van zijn oom ontvangen heeft zonder dat dit hem diende te verontrusten. Voor zover verzoeker naliet kopieën te nemen van de identiteitsdocumenten voorgelegd aan de Turkse autoriteiten kon verzoeker identiteitsdocumenten uit Bangladesh opvragen. Verzoeker verklaarde over een rijbewijs te beschikken en op de vraag of hij een geboorteakte had antwoordde hij: *“nee, jawel, als ik het [nodig] had vroeg ik er naar en legde ik het voor wanneer het nodig was”*. Daar gelaten het feit dat verzoeker niet eenduidig op de vraag heeft geantwoord, bevestigt verzoeker dat hij minstens in het bezit was kunnen komen van een geboorteakte die hij niet bij had in Turkije. Verzoeker voltooide het middelbaar onderwijs en had dus een studentenkaart met foto en een diploma. Hij beschikte over een paspoort dat volgens zijn verklaringen door de politie in beslag zou zijn genomen bij een huiszoeking. Verzoeker stelt echter dat hij al in 1997, op twaalfjarige leeftijd, een paspoort had maar legt geen nadere verklaringen af over eventuele verblijven in het buitenland. Verzoeker legt ook dit oude paspoort niet voor, noch de identiteitsdocumenten die hij voor de Bengaalse administratie heeft neergelegd voor het verkrijgen van een nieuw paspoort. Verzoeker beweert dat de Turkse autoriteiten zijn identiteitsdocumenten niet wilden teruggeven. Verzoeker laat eveneens na de registratie van zijn asielaanvraag in Turkije neer te leggen waaruit kan blijken welke identiteitsdocumenten hij voorlegde en op basis van welke motieven hij een asielaanvraag indiende. Verzoeker biedt geen aannemelijke verklaring waarom hij als zoon van een zakenman in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit kan verzoeker aldus aangerekend worden en tast zijn geloofwaardigheid fundamenteel aan.
- 5.3. Verder stelt het verzoekschrift dat *“Om de hierboven aangehaalde redenen verzoeker meerdere malen [aandrong] dat het CGVS tot een onderzoek ter plaatse zou overgaan en zelf zou proberen om de documenten te bemachtigen, zodat zij hadden kunnen vaststellen dat zijn verhaal weldegelijk klopte”*. De Raad wijst erop dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling berust die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54). Zoals hoger aangehaald kan de onmogelijkheid van verzoeker om zich genoegzaam te legitimeren en zijn asielaanvraag in Turkije te documenteren niet overtuigen.
- 5.4. Verzoeker betwist de bestreden beslissing waar het stelt dat hij geen concrete vluchtaanleiding kon geven en meent dat er niet verwacht kan worden van *“iedere goede zorgzame burger dat deze met precisie weet wanneer een bepaalde door de overheid ingestelde eenheid is opgericht”*. Verzoeker verwijst hierbij naar artikels die moeten aantonen dat het RAB zich schuldig maakt aan gewelddadigheden.

- 5.5. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480) Verzoeker beweert vals beschuldigd te zijn in zes zaken, maar legt hierover geen stukken neer. Hij stelt dat zijn arrestatiebevel nog in handen is van de Turkse autoriteiten, maar biedt geen aannemelijke verklaring waarom hij nog steeds het vonnis niet neerlegt van oktober 2008 waarbij hij veroordeeld werd tot tien jaar gevangenisstraf voor moord. Van een kandidaat-vluchteling die een dermate vrees voor vervolging ervaart dat hij hierdoor zijn familie moet achterlaten en beslist om naar Europa te vluchten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij een minimum aan initiatief aan de dag legt met betrekking tot het aantonen van de redenen aan de basis van zijn vlucht naar Europa. Voor zover verzoeker gerechtelijke vervolging vreest dient hij dit concreet aan te tonen. Anderzijds is zijn vrees voor de RAB minstens hypothetisch. Zijn onbekendheid over de RAB is geen kwestie van een *“gebrek aan precisie”* aangezien verzoeker er niet met enkele dagen of maanden naast zit, maar met jaren. Bovendien legt verzoeker ook verkeerde verklaringen af met betrekking tot de politieke situatie in zijn land waar hij stelt dat de *“Caretaker government”* in 2006 aan de macht kwam. Van iemand die uit een politiek actief gezin komt, dat hiervoor vervolgd zou zijn, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij dit met gepaste kennis aantoont. Dit is niet het geval. Verzoekers kennis is ondermaats waardoor ook vragen kunnen gesteld worden over zijn verklaarde vertrekdatum en zijn verblijfplaats vooraleer naar België te komen. Verzoeker beperkt zich tot loutere ongefundeerde beweringen waardoor zijn verklaringen onvoldoende zijn om de achterliggende redenen van in beschuldigingstellingen aan te tonen. Aldus maakt hij niet aannemelijk dat, voor zover deze waarachtig zijn, de klachten ongerechtvaardigd zijn en bovendien belet niets hem ervan deze aan te vechten voor de nationale Bengaalse rechter, desnoods in beroep. Verzoeker toont niet aan dat een eventuele gerechtelijke vervolging ook een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin inhoudt.
- 5.6. Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Bangladesh willen reizen en niet slaat op Bengaalse staatsburgers. Volgens de disclaimer wordt het reisadvies opgevat *“als één van de informatiebronnen die de Belgische reizigers kunnen raadplegen om een beslissing te nemen aangaande hun reisplannen en is dus een vrijblijvende raadpleging, gepubliceerd als een dienstverlening aan de reizigers, aan wie het vrij staat om het al dan niet op te volgen”*.
- 5.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 5.8. Om deze redenen is het enige middel ongegrond.

Nopens de subsidiaire bescherming.

6. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
7. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en verwijst hierbij nogmaals naar algemene rapporten met betrekking tot de situatie in Bangladesh. Zijn loutere bewering dat hij *“vermoord”*

zou worden door de heer G. en het RAB hem “*uiteindelijk*” zal “*doodmartelen*” blijven geheel ongefundeerd. Voor zover verzoekers gerechtelijke vervolging waarachtig zou zijn, quod non, toont hij niet aan dat deze onterecht is, noch dat hij geen beroep kan aantekenen, noch dat hij hiervoor een reëel risico op ernstige schade zal oplopen. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

8. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 april 2009 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER.

K. DECLERCK.